

Acht dagen voor de Warcross-slotceremonie

Er kijkt iemand naar me.

Ik voel het, dat akelige idee dat ik gevolgd word, een priemende blik in mijn rug. Mijn huid tintelt ervan en ik blijf over mijn schouder kijken terwijl ik me een weg door de verregende straten van Tokyo baan voor een ontmoeting met de Phoenix Riders. Een gestage stroom mensen glijdt langs me heen, met kleurrijke paraplu's, in zakelijke pakken, op hoge hakken en in grote jassen. Waar ik ook heen ga, overal zie ik hun sombere gezichten die naar mij zijn gericht.

Misschien ben ik wel paranoïde geworden omdat ik al jaren werk als premiejager. *Je bent gewoon op een drukke straat*, houd ik mezelf voor. *Niemand volgt je*.

Het is nu drie dagen geleden dat Hideo's algoritme is geactiveerd. Technisch gezien zou de wereld nu op zijn veiligst moeten zijn. Iedereen die de nieuwe contactlenzen van Henka Games heeft gebruikt – ook al was het maar één keer – zou nu volledig in Hideo's macht moeten zijn en niet meer in staat om de wet te overtreden of iemand anders kwaad te doen.

Alleen die paar mensen die de bètaversie van de lenzen nog gebruiken, zoals ik, zijn er niet vatbaar voor.

Eigenlijk zou ik me dus geen zorgen hoeven maken over iemand die me achtervolgt. Het algoritme zorgt er wel voor dat me niets kan gebeuren.

Op het moment dat ik dit denk, ga ik langzamer lopen om naar de lange rij mensen voor het politiebureau te kijken. Ze komen zichzelf

aangeven voor elke overtreding die ze ooit hebben begaan, van een niet-betaalde parkeerboete tot winkeldiefstal, of zelfs moord. Zo gaat het nu al drie dagen.

Ik verplaats mijn aandacht naar een wegversperring van de politie aan het einde van de straat. Ze willen ons omleiden door een andere buurt. Ambulancelichten flitsen tegen de muren en verlichten een brancard die in het voertuig wordt getild. Ik hoef maar te zien hoe de agenten naar het dak van een van de gebouwen wijzen om te weten wat hier is gebeurd. Weer een crimineel die naar zijn eigen dood is gesprongen. De kranten staan bol van de berichten over dit soort zelfmoorden.

En ik heb hieraan meegeholpen.

Ik slik mijn ongemak weg en wend mijn blik af. Ik zie een subtiele maar betekenisvolle leegheid in ieders ogen. Ze weten niet dat een onzichtbare hand hun vrije wil bestuurt.

Hideo's hand.

Alleen al de gedachte daaraan zorgt dat ik midden op straat stil ga staan en mijn ogen dichtdoe. *Wat ben ik toch een sukkel.*

Hoe kan ik tegelijk afgrijzen en verlangen voelen als ik aan hem denk? Hoe kan ik vol afschuw naar die rij mensen kijken die in de regen staat te wachten voor het politiebureau en toch blozen als ik denk aan de droom waarin ik bij Hideo in bed lig en mijn handen over zijn blote rug glijden?

Het is voorbij. Zet hem uit je hoofd. Ik doe mijn ogen weer open en loop door, terwijl ik de boosheid die in mijn borstkas woedt de baas probeer te blijven.

Tegen de tijd dat ik de verwarmde hallen van het winkelcentrum van Shinjuku in duik, komt de regen met bakken uit de hemel en smeert de weerspiegeling van de neonreclames uit over de gladde stoep.

Niet dat het slechte weer een belemmering vormt voor de voorbereidingen van de aanstaande slotceremonie van de jaarlijkse Warcross-kampioenschappen. Met mijn bètalenzen in zie ik de wegen en stoepen in rood met gouden kleuren. Elke wijk van Tokyo wordt nu zo uitgelicht, in de kleuren van het populairste team in die buurt. Boven mijn hoofd wordt een uitgebreide vuurwerkshow geprojecteerd, waardoor de donkere nachtlucht oplicht met gekleurde lichtflitsen. Het favoriete team van Shinjuku is de Phoenix Riders, dus het vuurwerk vertoont nu de

vorm van een feniks, die met een vurige nek en een achterovergebogen kop de overwinning uitroept.

In de loop van de komende week worden wereldwijd de tien beste spelers uit het toernooi van dit jaar uitgeroepen. Die tien spelers zullen meedoen in een laatste sterrentoernooi tijdens de slotceremonie en daarna een jaar lang de grootste beroemdheden ter wereld zijn voordat ze volgend voorjaar weer aan de slag moeten in de openingsceremonie. Zoals die ene die ik heb verstoord door mezelf erin te hacken, waardoor mijn leven nu op zijn kop staat en ik nu hier ben.

De mensen op straat hebben zich trots uitgedost als hun favoriete speler van dit jaar. Ik zie een paar Asher-lookalikes in de outfit die hij droeg tijdens de wedstrijd in de White World; iemand heeft zich verkleed als Jena en een ander als Roshan. Weer anderen staan te ruziën over de finale. Er was overduidelijk gesjoemeld; er zaten power-ups in het spel die er niet thuishoorden.

Natuurlijk, dat had ik gedaan.

Ik zet mijn mondkapje goed en laat mijn haar uit de capuchon van mijn regenjas vallen. Mijn regenlaarzen maken een zuigend geluid op het trottoir. Ik heb een willekeurig virtueel gezicht over mijn eigen gelegd, zodat de mensen die hun NeuroLink-bril of -contactlenzen dragen me niet zullen herkennen. Voor de enkeling die geen bril of lenzen draagt, zal het kapje in ieder geval voldoende zijn om me niet te laten opvallen tussen de andere mensen op straat, die allemaal een mondkapje dragen.

'*Sugoi!*' roept iemand die langsloopt uit. Als ik me omdraai, zie ik een paar meisjes met grote ogen naar mijn haar grijnzen. Ik zie de vertaling van hun Japanse woorden voor me zweven: 'Wow! Goeie Emika Chen-vermomming!'

Ze maken een gebaar om aan te geven dat ze een foto van me willen maken, en ik speel mee door met beide handen het v-teken van victorie te maken. Heeft Hideo jullie ook in zijn macht, vraag ik me af.

De meisjes knikken een bedankje en lopen door. Ik hang mijn elektrische skateboard goed over mijn schouder. Het is een prima tijdelijke vermomming, doen alsof ik mezelf ben, maar voor iemand die gewend is anderen te achtervolgen voelt het toch te openbaar.

Emi! Ben je er bijna?

Hammies berichtje verschijnt voor me als doorschijnend witte tekst en ik ontspan. Glimlachend ga ik sneller lopen.

Bijna.

Het was gemakkelijker geweest als je gewoon met ons mee was gegaan, hoor.

Ik kijk weer over mijn schouder. Dat was zeker gemakkelijker geweest. Maar de laatste keer dat ik in dezelfde ruimte als mijn teamgenoten was, had Zero ons bijna vermoord door een explosie.

Ik ben officieel geen Rider meer. De mensen zouden vragen gaan stellen als ze ons vanavond als groep zouden zien.

Maar dan zou je wel veiliger zijn.

Nee hoor, zo is het veiliger.

Ik kan haar bijna horen zuchten. Ze stuurt me opnieuw het adres van de bar.

Tot zo.

Ik loop dwars door het winkelcentrum en er aan de andere kant weer uit. Hier gaan de kleurrijke straten van Shinjuku over in de verwaarloosde steegjes van Kabukichō, de rosse buurt van Tokyo. Ik span mijn schouders. Het is geen onveilige buurt – helemaal niet vergeleken met mijn buurt in New York – maar de muren hangen vol met lichtreclames voor

de diensten van mooie meisjes en knappe jongens met punkhaar, naast obscuurdere reclames die ik niet eens wil begrijpen.

Virtuele modellen in schaarse kleding staan voor de bars om bezoekers naar binnen te lokken. Als ze aan mijn profiel zien dat ik een buitenlander ben, negeren ze me en richten hun aandacht weer op de meer lonende Japanse klanten die langslopen.

Toch ga ik nog sneller lopen. Geen enkele rosse buurt is echt veilig.

Ik duik een smalle zijstraat in aan de rand van Kabukichō. Dit gebied met kleine steegjes wordt ook wel Piss Alley genoemd. De Riders hebben deze plek gekozen omdat die tijdens de Warcross-kampioenschappen gesloten is voor toeristen. Bij de in- en uitgangen van de steegjes staan nors kijkende bodyguards die nieuwsgierige voorbijgangers wegsturen.

Heel even laat ik mijn mondkapje zakken zodat ze kunnen zien wie ik echt ben. Een bodyguard buigt zijn hoofd en laat me erdoor.

Aan beide zijden van de steegjes zitten sake-bars en yakitori-tentjes. Door alle matglazen deuren kan ik andere teams bij elkaar zien zitten rondom rokende grills. Op de muren worden interviews met spelers geprojecteerd en er wordt luid gediscussieerd. De frisse geur van regen vermengt zich met die van knoflook, miso en gebraden vlees.

Ik trek mijn regenjas uit, schud hem uit, vouw hem binnenstebuiten op en doe hem in mijn rugzak. Daarna loop ik naar het laatste tentje. Deze bar is iets groter dan de andere en ligt aan een rustige steeg die aan beide uiteinden is afgezet. De deur wordt verlicht door een rijtje vrolijke rode lantaarns, en mannen in pakken staan er op strategische posities voor. Een van hen ziet me en stapt opzij om me erlangs te laten.

Ik loop onder de lantaarns door en schuif de deur open. Een deken van warme lucht valt om me heen.

Midnight Sense Bar betreden!

+500 Ptn. Dagscore: +950

Level 49 | C120.064

Ik bevind me in een gezellige ruimte waar een handjevol bezette krukken rond een bar zijn gegroepeerd. Achter de bar staat een chef-kok komen ramen uit te delen. Hij stopt even om mijn komst te melden.

Iedereen kijkt mijn kant op en ik word luid begroet.

Hammie is er, onze Dief, en Roshan, ons Schild. Asher, onze Aanvoerder, zit op een van de krukken, zijn stijlvolle rolstoel staat opgevouwen achter hem. Zelfs Tremaine is er, hoewel hij technisch gezien bij de Demon Brigade speelt. Hij leunt met zijn ellebogen op de bar terwijl hij naar me knikt door de stoom die uit zijn kom opstijgt. Hij zit ver bij Roshan vandaan, die wriemelt aan een armband van gebedskralen en zijn best doet om zijn ex-vriend te negeren.

Mijn team. Mijn vrienden. Het akelige gevoel dat ik in de gaten word gehouden, sijpelt weg als ik naar hun gezichten kijk.

Hammie gebaart dat ik bij haar moet komen zitten. Dankbaar zak ik op de kruk naast haar. De chef-kok zet een kom ramen voor me neer en verdwijnt dan om ons wat privacy te gunnen. ‘De hele stad viert feest,’ mompelt ik. ‘De mensen hebben geen idee wat Hideo heeft gedaan.’

Hammie bindt haar krullen bij elkaar in een grote knot boven op haar hoofd. Dan wijst ze met haar kin naar een virtueel scherm waarop beelden van de finale worden vertoond. ‘Je bent net op tijd,’ antwoordt ze. ‘Hideo gaat zo meteen zijn aankondiging doen.’

We staren naar het scherm en Hammie schenkt me een kop thee in. Er komt een ruimte vol journalisten in beeld, die allemaal ongeduldig voor een groot podium staan te wachten op de komst van Hideo. Kenn, de creative director van Warcross, en Mari Nakamura, chief operating officer van Henka Games, zijn er al en zitten met elkaar te fluisteren.

In de ruimte op het scherm ontstaat ineens onrust als Hideo het podium op loopt. Hij strijkt de revers van zijn jasje glad, loopt dan op zijn compagnons af en schudt hun de hand met zijn gebruikelijke koele, berekende elegantie.

Hem op het scherm zien is even overweldigend als wanneer hij hier de bar zou zijn binnengelopen. Het enige wat ik zie, is de jongen die ik mijn hele leven al volg, het gezicht waarvoor ik stopte bij de kiosken, dat ik in me opnam als het op tv was. Ik duw mijn nagels in de bar en probeer niet te laten merken hoe beschamend zwak ik me nu voel.

Hammie merkt het wel. Ze werpt me een meelevende blik toe. ‘Niemand verwacht dat je er nu al overheen bent,’ zegt ze. ‘Ik weet dat hij de wereld wil beheersen en zo, maar hij ziet er nog steeds superstrak uit in pak.’

Asher fronst. ‘Ik zit hier, hoor.’

‘Ik zei toch niet dat ik iets met hem wil,’ zegt Hammie, terwijl ze Asher een aai over zijn wang geeft.

Ik kijk toe terwijl Hideo en Kenn zacht met elkaar overleggen en vraag me af hoeveel Kenn en Mari weten van Hideo’s plannen. Weet het hele bedrijf het al die tijd al? Is het mogelijk om zoiets geheim te houden? Zouden er zo veel mensen meewerken aan zoiets verschrikkelijks?

‘Zoals u allen weet,’ begint Hideo, ‘is er tijdens de finale van de kampioenschappen van dit jaar valsgespeeld, waardoor één team – de Phoenix Riders – een voordeel had ten opzichte van het andere, Andromeda. Na deze kwestie te hebben besproken met ons creatieve team,’ hij pauzeert even om naar Kenn te kijken, ‘blijkt dat het valsspelen niet door een van de spelers werd gedaan, maar door iemand van buitenaf. We hebben daarom besloten dat we dit het beste kunnen oplossen door opnieuw een wedstrijd tussen Andromeda en de Phoenix Riders te organiseren. Deze zal over vier dagen plaatsvinden. Nog eens vier dagen daarna volgt dan de slotceremonie.’

Zodra hij is uitgesproken, vult de ruimte zich met geroezemoes. Asher leunt achterover en kijkt bedenkelijk naar het scherm. ‘Het is zo-ver. Een officiële herkansing. We hebben drie dagen om ons voor te bereiden.’

Hammie slurpt een mondvul noedels naar binnen. ‘Een officiële herkansing,’ zegt ze hem na, zonder enthousiasme in haar stem. ‘Dat is nog nooit eerder voorgekomen.’

‘Er zullen een hoop Phoenix Riders-haters zijn,’ zegt Tremaine. Nu al horen we dat er in de andere bars ‘Valsspelers!’ wordt geroepen.

Asher haalt zijn schouders op. ‘We hebben wel voor hetere vuren gestaan. Toch, Blackbourne?’

Tremaines gezicht blijft uitdrukingsloos. Geen van allen kunnen we enthousiasme opbrengen voor de nieuwe wedstrijd, we staren allemaal naar het scherm. De herkansing is niet het grote nieuws. Die journalisten zouden eens moeten weten wat Hideo doet met zijn NeuroLink.

Ik ben het kwaad in de wereld spuugzat, had hij tegen me gezegd. *Dus ik verdrrijf het.*

‘Nou,’ zei Roshan, met een hand over zijn gezicht wrijvend, ‘als Hideo

zich zorgen maakt over iets wat de afgelopen dagen is gebeurd, dan weet hij het goed te verbergen.’

Tremaine concentreert zich op iets wat alleen hij kan zien en tikt met zijn vingers snel op de bar. Een paar weken geleden waren mijn haren rechtovoreind gaan staan als ik met hem in één ruimte had moeten zitten. Hij is nog steeds niet mijn favoriete persoon en ik zit te wachten tot hij me weer met een grijns een krengetje noemt. Maar voorlopig staat hij aan onze kant en kunnen we alle hulp gebruiken.

‘Heb je nog iets gevonden?’ vraag ik hem.

‘Ik heb de exacte cijfers van hoeveel mensen nu de nieuwe lenzen hebben.’ Tremaine leunt achterover en blaast een zucht uit. ‘Achtennegentig procent.’

De spanning die hier in de lucht hangt is om te snijden. Achtennegentig procent van alle gebruikers wordt nu beheerst door Hideo’s algoritme. Ik denk aan de lange rijen voor het politiebureau. De omvang duizelt me.

‘En die andere twee procent?’ vraagt Asher benauwd.

‘Dat is iedereen die de bètatestlenzen nog gebruikt,’ antwoordt Tremaine, ‘en die nog niet is overgestapt. Die mensen zijn nu nog veilig.’ Hij kijkt de bar rond. ‘Wij, natuurlijk, en nog een aantal andere professionele spelers die de bètaversie hebben gekregen voordat de echte versie werd uitgebracht. Veel mensen in de Dark World, durf ik te wedden. En dan is er wereldwijd nog een klein aantal mensen dat de NeuroLink helemaal niet gebruikt. Voor de rest zit iedereen gevangen.’

Daarop durft niemand nog wat te zeggen. Ik zeg het niet hardop, maar ik weet dat we niet eeuwig de bètalenzen kunnen blijven gebruiken. Er wordt al beweerd dat die lenzen een update zullen downloaden waardoor ze op de dag van de Warcross-slotceremonie automatisch ook algoritmelenzen worden.

Dat is over acht dagen.

‘Nog zeven dagen vrijheid,’ zegt Asher ten slotte hardop wat we allemaal denken. ‘Als je nog een bank wilt beroven, moet je het nu doen.’

Ik kijk naar Tremaine. ‘En heb je nog iets kunnen achterhalen over het algoritme zelf?’

Hij schudt zijn hoofd en haalt een scherm tevoorschijn dat we alle-

maal kunnen zien. Het is een netwerk van oplichtende letters. 'Ik kan er zelfs geen spoor van vinden. Zien jullie dit?' Hij wijst naar een stuk code. 'De hoofdinvloegreks? Daar zou toch iets moeten zitten.'

'Je bedoelt dat het onmogelijk is dat er een algoritme in zit,' zeg ik.

'Onmogelijk, ja. Het is alsof je een stoel in de lucht ziet zweven zonder dat hij aan touwtjes hangt.'

Zelf ben ik tijdens de afgelopen slapeloze nachten tot dezelfde conclusie gekomen. De hele nacht heb ik alle hoeken en gaten van de Neuro-Link doorgespit. Niets. Hoe Hideo zijn algoritme ook toepast, ik kan het niet vinden.

Ik zucht. 'De enige manier om erachter te komen, is waarschijnlijk via Hideo zelf.'

Op het scherm aan de muur beantwoordt Hideo vragen van de pers. Hij kijkt serieus, staat er ontspannen bij en zijn haar zit weer perfect in de war. Even stijlvol als altijd. Hoe kan hij zo kalm blijven? Ik leun voorover, alsof die paar momenten die we samen beleefd hebben tijdens onze korte relatie me in staat stellen te zien wat hij denkt.

Mijn droom van afgelopen nacht schiet weer door mijn hoofd en ik kan zijn handen bijna voelen op mijn blote armen, zijn verloren blik bijna zien. *Het spijt me*, had hij gefluisterd. En toen zag ik die donkere gestalte naar me kijken vanuit een hoek van de kamer en verbrijzelde al het glas om ons heen.

'En jij dan?' vraagt Tremaine, waardoor ik weer teruggeroepen word uit mijn dagdroom. 'Heb je nog iets van Zero gehoord? Of contact gehad met Hideo?'

Ik adem diep in en schud mijn hoofd. 'Ik heb niemand gesproken. Nog niet, tenminste.'

'Je denkt toch niet serieus na over dat aanbod van Zero, of wel?' Asher leunt met zijn kin op één hand en neemt me bedachtzaam op. Het is dezelfde blik die hij me toewierp als Aanvoerder, als hij dacht dat ik niet naar zijn bevelen zou luisteren. 'Niet doen. Het is overduidelijk een valstrik.'

'Hideo was ook een valstrik, Ash,' zegt Hammie. 'En die zagen we geen van allen aankomen.'

'Ja, maar Hideo heeft nog nooit ons huis opgeblazen,' mompelt Asher.

‘Luister, ook al meent Zero het dat hij wil dat Emi meehelpt om Hideo tegen te houden, dan nog zit er een addertje onder het gras. Hij is niet bepaald een brave burger. Waarschijnlijk levert zijn hulp meer problemen dan voordelen op.’

Tremaine leunt met zijn ellebogen op de bar. Ik ben er nog steeds niet aan gewend dat hij oprecht bezorgd lijkt, maar toch is het geruststellend. Het herinnert me eraan dat ik er niet alleen voor sta. ‘Als jij en ik samenwerken, Em, dan kunnen we het proberen zonder de hulp van Zero. Er moet ergens meer informatie over Sasuke Tanaka te vinden zijn.’

‘Sasuke Tanaka is zonder enig spoor verdwenen,’ zegt Roshan. Zijn stem klinkt kil en scherp terwijl hij een sliert noedels om zijn eetstokjes windt.

Tremaine kijkt naar hem. ‘Er is altijd ergens een spoor,’ zegt hij.

Asher zegt snel iets voordat het te ongemakkelijk wordt tussen Roshan en Tremaine. ‘En als je nou eens eerst contact legt met Hideo? Hem vertelt dat je hebt ontdekt dat zijn broer nog leeft. Je zei dat hij dit allemaal – Warcross, het algoritme – heeft ontworpen vanwege zijn broer, toch? Zou hij dan niet alles voor hem overhebben?’

In gedachten zie ik Hideo naar me kijken. *Alles wat ik doe, doe ik voor hem.* Dat zei hij tegen me, nog maar een paar weken geleden, toen we in een warmwaterbron lagen te kijken hoe de sterren twinklend tot leven kwamen.

Zelfs toen was hij zijn algoritme al aan het plannen. Zijn woorden krijgen nu een nieuwe betekenis, en vanbinnen krimp ik ineen. De warmte van de herinnering verandert in ijs.

‘Als Zero ook écht zijn broer is,’ antwoord ik.

‘Bedoel je dat hij dat niet is? We hebben het toch allemaal gezien?’

‘Ik bedoel dat ik het niet zeker weet.’ Ik roer door de noedels in mijn kom, niet in staat om te eten.

Hammie houdt haar hoofd scheef en denkt even na. Ik kan de raderen van haar schaakhersenen gewoon zien ronddraaien. ‘Het zou iemand kunnen zijn die de identiteit van Sasuke heeft gestolen. Iemand die iedereen op een dwaalspoor wil brengen door de naam van een dood jongetje te gebruiken.’

‘Identiteitsfraude,’ mompel ik instemmend. Ik ken de term omdat ik er zelf ook aan heb gedaan.

‘Emi kan Hideo niet zoiets groots gaan vertellen als het misschien niet eens waar is. Dan zou hij iets onvoorspelbaars kunnen gaan doen. We hebben eerst bewijs nodig.’

Plotseling komt Roshan overeind. Zijn stoel schuift met een hard schraapgeluid over de vloer. Als ik even opkijk, zie ik dat hij ons de rug toekert en door de schuifdeur de bar wil verlaten.

‘Hé,’ roept Hammie hem na. ‘Alles oké?’

Hij staat stil en kijkt om naar ons. ‘Oké? Oké dat we hier samen zitten te praten over hoe we Emi in een situatie kunnen plaatsens die misschien haar dood wordt?’

We houden allemaal onze mond. Woorden hangen onuitgesproken in de lucht. Ik heb Roshan nog nooit echt boos gehoord en het klinkt helemaal verkeerd.

Hij kijkt al zijn teamgenoten aan voordat hij zijn ogen op mij laat rusten. ‘Je bent Hideo niets verschuldigd,’ zegt hij zacht. ‘Je hebt gedaan waarvoor hij je heeft ingehuurd. Het is niet jouw verantwoordelijkheid om hier nog dieper in te duiken, in Zero’s verleden of wat er tussen hem en Hideo is gebeurd of zelfs wat hij van plan is te doen met Hideo.’

‘Emi is de enige die...’ begint Asher.

‘Alsof jij altijd het beste met haar voor hebt gehad,’ snauwt Roshan hem toe. Ik trek verbaasd mijn wenkbrauwen op.

‘Roshan,’ zegt Asher terwijl hij hem onderzoekend aankijkt.

Maar Roshan perst zijn lippen op elkaar. ‘Luister, als Zero’s team nog steeds van plan is om Hideo tegen te houden, laat hém dat dan doen. Laat die twee elkaar maar te lijf gaan. Doe een stapje terug en meng je er niet in. Jij hoeft het niet te doen. En geen van ons zou je van iets anders moeten overtuigen.’

Voordat ik kan antwoorden, draait Roshan zich om en verdwijnt hij in de nacht. Met een harde knal schuift de deur achter hem dicht. Om me heen ademen de anderen geruisloos uit.

Hammie schudt haar hoofd als ik haar aankijk. ‘Het komt doordat hij hier is,’ mompelt ze met een knikje naar Tremaine. ‘Door hem raakt Roshan van slag.’